

den Slags Talemaader, som jeg anfer for at være oprørft Tale.

Formanden (Krabbe): Vil det ærede Medlem ikke lade de Ord, som ere faldne paa Folkemøder, blive udenfor denne Forhandling. (Berg: De Ord ere flet ikke faldne!)

N. Andersen: Ja, dersom det ærede Medlem selv ønsker, at hans Ord ikke ffulde have Noget at betyde, fkal jeg ogsaa gjerne indrømme, at jeg helst fer, at de ikke have nogen Betydning (Berg: Nei, fom fun frem med, hvad jeg har fagt!) Det var altsaa dog Meningen, at det ærede Medlem vilde tage Kanonerne og bruge dem. Det er en faa tydelig Tale, at jeg ikke tror, den kan misforftaaes. Seg vil fige det ærede Medlem fra Beile, at i det Dieblif, jeg hørte, at hans politiffe Benner her i Salen føgte at bortforklare den Mening af hans Udtalelfer her, fom jeg og Andre troede med Nødvendighed maatte ligge i dem, og i det Dieblif alle hans Meningsfæller lo ad, at Nogen kunde tro, at hans Ord ffulde have Noget at betyde, følte jeg juft ikke Sorg over, hvad det ærede Medlem havde fagt, hvilket jeg tidligere havde gjort, thi da havde hans Udtalelfer ikke nogen famfundsfarlig Betydning, da havde de i det Høiefte fun en psykologiff Betydning. I Dag har det ærede Medlem selv føgt at lægge en faa mild Forklaring ind i fine Ord, at der ikke kan være nogen Fare for Betydningen af den; men det forekommer mig da rigtignok ogsaa, at det ærede Medlems sterke Ord ved tidligere Leiligheder reducirer fig til rent Lafob von Thybofte Talemaader.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem bliver for personlig og nærmere fig det Fornærmelige.

N. Andersen: Ja, faa vil jeg dog nok ønske til Slutning at faae en nærmere Forklaring af det Ord, fom det ærede Medlem fremtom med, om disse Forrædere, fom til forffjellige Lieder have ftillet fig imod Folketfribheden. Seg veed ikke, hvem det ærede Medlem figtede til (Berg: Der er en Maffe af dem!). Der en Maffe af dem, figer det ærede Medlem. Seg tror, at Folk, fom have føgt at forhandle paa en rolig og koolig Maade, aldrig have bragt Fordærvelfe over det Samfund, hvortil de høre. Seg tror, at der aldrig fkal kunne paaviffes noget Exempel derpaa i Hiftorien; men det vil ikke være vanskeligt at paaviffe Exempler paa, at egennyttige, ærgjerrige og famvittighedsløfe Demagoger have bragt For-

dærvelfe over Samfundet baade i den ældre og i nyere Tids Hiftorie.

Th. Kruse: Seg tror, at den ærede fildfte Talers Maade at tale og udtrykke fig paa nu og ved mange forffjellige Leiligheder er den allerbedfte Illustration til de Herrers bestandig gjentagne Raab om Lidenffabelighed. Man kaster bestandig denne Beflydning ud til den Side af Salen, hvortil jeg hører, baade naar vi optræde her og udenfor, at hos os er det Lidenffaben, der har den meget store Magt; og hos os et det Lidenffaben, der bestandig kommer frem og føger at trænge fig igjennem baade til Betydning og til Virkning; men jeg tror, at, naar man veier Udtrykkene og Maaden at fremtræde paa rigtig, lader det fig albeles befieent paaviffe, at en om end undertrykt Lidenffab findes netop paa vore Modftanderes Side. Seg har der Overbeviſning, at felve denne Forhandling, fom den er foregaaet her, og fom vi viſt Alle erkjende for at være overordentlig vigtig og af Betydning baade for det Spørgfmaal, vi forhandle, og for hvad der kan følge efter, er fra vor Side indtil dette Dieblif og vil til det Sidfte blive ført uden al Lidenffab, medens man paa den anden Side kaster de allerværſte Beflydninger, de frygteligfte Ting ind i Diskuffionen, fom at det danffe Folks Fordærvelfe ffulde resultere af Afstemningen her i Aften. Naar ikke den Slags Udtryk er Lidenffab og ikke den Slags Foredrag fom det, det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Bille) holbt, maa betragtes fom Lidenffab, faa veed jeg ikke, hvad dette Udtryk vil fige (Munterhed). Ja, det morer ogsaa mig, at de Herrere finde det faa morfoimt; jeg finder det meget karakteriffiff, og jeg tror, at hvor fom helst de Herrere ville henvende fig og deltage i politiffe Forfamlinger, i denne Sal og udenfor, ville de finde, at akkurat det Samme er Tilfældet: vore Modftandere optræde altid med Lidenffabelighed og disse forførdelig brammarbafferende Udtryk. Seg tror, at det vilde være i de Herrers egen Interesse, naar de vilde holde op at tale med Lidenffabelighed og holde lidt paa deres egen Lidenffabelighed, faa at Forhandlingen virkelig kunde foregaa med No. Vi vilde da viſtnok meget snart komme til indbyrdes Forftaaelfe og derved til Sagernes Afgjørvelfe.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem vogtede ikke fig felve ganske for de Uttringer, han ønskede, at Andre ffulde undgaa.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale fig, blev Forhandlingen fluttet, og man gif til Afstemning, hvorved

Endringsforflag under Nr. 1 af Ubdvalgets Flertal:

Loovforflaget affattes faaledes: